

Arrest

nr. 229 191 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2019 werd verzoekster onderworpen aan een politiecontrole. Naar aanleiding van een vingerafdrukkenonderzoek wordt op 14 mei 2019 een terugnameverzoek gericht aan Italië. Op 14 november 2019 worden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van hun stilzwijgend akkoord met de terugname op grond van artikel 25.2 van de Dublin III-verordening.

1.2. Op 14 november 2019 wordt een "besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde staat met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat" genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: A.Z. °(...); M.R. °(...); M.R. °(...)

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van plaats naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op 30.10.2019. Op 14.05.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 04.11.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30.10.2019 aan de politie PZ Grensleie dat zij al 6 maanden in België verblijft. Betrokkene geeft aan dat ze naar de UK wil gaan. Verder laat ze weten dat ze niet kan terugkeren omwille van politieke redenen. Betrokkene zegt dat ze nergens vingerafdrukken heeft gegeven. Betrokkene zegt verder dat ze niet terug wil naar Duitsland omdat ze daar slechte ervaringen heeft gehad. Verder verklaart betrokkene niet ziek te zijn en geen relatie te hebben met iemand.

Op 30.10.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Op 05.11.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum van Brugge dat ze enkel vingerafdrukken heeft gegeven op de boot in Italië en dat ze enkel in Duitsland asiel heeft gevraagd. Betrokkene zegt dat ze niet naar Italië kan terugkeren omdat haar broer en zus in Duitsland zijn en dat ze in Italië niets en niemand heeft die naar haar omkijkt. Verder zegt betrokkene dat ze buikpijn heeft wanneer ze het koud heeft en dat ze hiervoor werd behandeld in Duitsland.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens

de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 05.11.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum van Brugge dat ze enkel vingerafdrukken heeft gegeven op de boot in Italië en dat ze enkel in Duitsland asiel heeft gevraagd. Betrokkene zegt dat ze niet naar Italië kan terugkeren omdat haar broer en zus in Duitsland zijn en dat ze in Italië niets en niemand heeft die naar haar omkijkt.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30.10.2019 aan de politie PZ Grensleie dat zij niet kan terugkeren omwille van politieke redenen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>); het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018

<https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) ; het rapport, eveneens van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>). niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten

gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

“Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (“Questura”) als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken (“fotosegnalamento”). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de “Questura” (“verbalizzazione”).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen (“Access to the asylum procedure is equally problematic”, pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure (“In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure”, pagina 57).

Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen (“As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018”, pagina 58). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018”, pagina 30). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018 (cfr. pagina’s 31 en 32). Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM”.

“Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang’ (“Centro di primo soccorso e accoglienza”, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- (“Centro di accoglienza”) en CARA-centra (“Centri governativi di prima accoglienza”) aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-

centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21).

Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMIlocatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Geactualiseerd > Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 11.11.2019 9.942 personen in Italië aankwamen via de Middellandse Zee, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 nl. 23.370 (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen. Dat in ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Enkel voor personen die nog geen asiel vroegen in IT > Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained", pagina 55). Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke "Questura".

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra ("Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs", pagina 57), maar geeft tevens zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100).

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control", pagina 94, Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>").

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en

omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht

en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30.10.2019 aan de politie PZ Grensleie niet ziek te.

Op 30.10.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Op 05.11.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum van Brugge dat ze buikpijn heeft wanneer ze het koud heeft en dat ze hiervoor werd behandeld in Duitsland.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 30.10.2019 aan de politie PZ Grensleie geen relatie te hebben met iemand.

Op 05.11.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum van Brugge dat haar broer en zus in Duitsland zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: A.Z. °(...); M.R. °(...); M.R. °(...)

vastgehouden wordt te BRUGGE met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds zes maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene verbergt haar echte identiteit door gebruik te maken van een alias: ALIAS: A.Z. °(...); M.R. °(...); M.R. °(...). Betrokkene verklaarde in het verleden reeds minderjarig te zijn. Een botsca wees op 23.04.2019 echter uit dat betrokkene wel degelijk meerderjarig is. Betrokkene trachtte de Belgische instanties te misleiden door te zeggen dat ze minderjarig is.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdracht s -, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c)

of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 11.04.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, waarvan de motieven luiden volgt :

“Le moyen unique est pris de la violation :

- *de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie.*

1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cet article consacre « l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime » .

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (...). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays. »

Comme le souligne la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 :

« 96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine ». (...)

103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de

l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre ».

104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. La Cour note d'ailleurs que cette approche a été suivie par la Cour suprême du Royaume-Uni dans son arrêt du 19 février 2014.

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. (...)

« 122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. (Nous soulignons) » .

La Cour Européenne des Droits de l'Homme a estimé dans l'arrêt *M.S.S. c. Belgique et Grèce* du 21 janvier 2011:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Čonka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Nous soulignons)

ii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iii. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert de la requérante vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH.

La requérante estime que la partie adverse s'est livrée à une lecture parcellaire des rapports qu'elle cite. De la décision attaquée, il apparaît en effet que la partie adverse a tenu compte de certaines informations sélectionnées du rapport AIDA à l'exclusion d'autres, pourtant bien plus nuancées. Surtout, il n'apparaît aucunement de la décision attaquée que la partie adverse ait effectivement tenu compte des informations très critiques du rapport de l'OSAR du 8 mai 2019 alors qu'il s'agit pourtant du rapport le plus récent disponible sur la situation en Italie et qui est donc le mieux à même de tenir compte des répercussions concrètes du décret Salvini depuis son entrée en vigueur sur la situation de la requérante en cas de transfert en Italie.

- De la question des défaillances structurelles en Italie et de la non prise en considération effective, par la partie adverse, des informations les plus récentes disponibles depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini*

Dans la décision attaquée, la partie adverse relève que dans les rapports qu'elle cite, il n'est pas indiqué que le système de procédure de protection internationale et d'accueil des demandeurs de protection internationale en Italie ferait l'objet de défaillances systémiques. Elle ajoute que le HCR n'a publié aucun rapport qui irait en ce sens ou qui appellerait les Etats à ne plus procéder à aucun transfert de personnes vers l'Italie en application du Règlement Dublin.

D'une part, il convient de noter que ce n'est pas parce que le HCR n'a pas officiellement recommandé aux Etats de renoncer aux transferts Dublin vers l'Italie qu'il ne saurait être question de risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de transferts vers l'Italie. D'autre part, la partie adverse omet de relever que parmi les rapports qu'elle cite, l'OSAR recommande quant à elle clairement de renoncer aux transferts dans ce pays car le système italien de l'asile et de l'accueil présente de graves défaillances qui se sont encore accentuées depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini :

« L'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) recommande de renoncer à des transferts vers l'Italie. A son avis, le système italien de l'asile présente de graves défaillances. Même si celles-ci ne devaient pas être perçues comme étant de nature systémique, elles enlèvent tout crédit aux assurances données par l'Italie aux autorités des autres Etats Dublin ou, en tout cas, ne leur permettent pas de partir du principe que les conditions d'accueil sont adéquates dans ce pays.

L'OSAR répète depuis longtemps déjà que l'Italie ne tient pas compte de manière appropriée des besoins des personnes requérantes d'asile. Et d'autant moins des vulnérables d'entre elles, qui, selon le droit de l'UE, ont le droit d'être traitées avec un soin particulier.

La situation s'est encore aggravée après les élections du printemps 2018 et en particulier depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018. Des informations et des rapports émanant d'ONG locales et d'avocates et avocats sur place confirment cette tendance marquée. Des rabatteurs budgétaires ont un effet tel sur les conditions d'accueil dans les centres d'hébergement du premier degré que l'accès aux soins et à l'aide juridique est encore plus limité que précédemment. Les personnes requérantes d'asile en Italie se trouvent souvent dans une situation d'extrême pauvreté matérielle qui ne leur permet pas de satisfaire leurs besoins les plus essentiels comme la nourriture, l'hygiène corporelle et un espace où dormir. Cela est préjudiciable à leur santé physique et/ou psychique et finalement à leur dignité humaine. (Nous soulignons) (page 4 du rapport de l'OSAR) »

Il ressort également clairement de ce rapport que tous les demandeurs de protection internationale, en ce compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans des centres où les conditions d'accueil qui y règnent ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales de telle sorte qu'elles « doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes (Nous soulignons) » .

En outre, il ressort également du rapport de l'OSAR que, le 15 octobre 2018, le Tribunal administratif de Pau a conclu à l'existence de « défaillances systémiques » dans la procédure d'asile et dans le système d'accueil italien estimant qu'un transfert en Italie exposerait la personne concernée au risque de traitement inhumain. Cette décision est jointe à la présente requête à titre informatif (pièce 2).

Bien que la décision attaquée se réfère à un certain nombre de problèmes recensés dans le rapport AIDA, il ne ressort aucunement de la motivation que l'autorité administrative aurait tenu compte des informations les plus récentes contenues dans le rapport de l'OSAR, lesquelles font clairement état de lacunes substantielles du système d'accueil italien et du traitement des demandes de protection internationale en Italie.

La seule et unique information du rapport de l'OSAR à laquelle il est fait référence dans la décision attaquée concerne le fait que les personnes transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne sont plus envoyées dans des centres du réseau SPRAR mais dans des centres d'accueil « habituels ». La partie adverse dit tirer cette information de la page 21 du rapport mais elle reste muette sur le reste des informations extrêmement critiques qui y sont mentionnées. A cette même page, il est par ailleurs clairement indiqué que « les conditions d'accueils dans ces centres collectifs se sont considérablement amoindries depuis les changements introduits par la loi Salvini et le nouveau capitolato ».

Au vue de la situation délicate et évolutive prévalant actuellement en Italie, en particulier depuis la réforme d'octobre 2018, la requérante estime que l'examen de son transfert vers l'Italie en application du Règlement Dublin III doit se faire avec la plus grande prudence, ce qui implique, à tout le moins, dans le chef de la partie adverse, un examen rigoureux et le plus actualisé possible des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre sa décision.

En l'espèce, la requérante estime que, parmi les rapports cités par la partie adverse dans la décision attaquée, le rapport de l'OSAR de mai 2019 semble prendre le meilleur recul sur les répercussions pratiques du décret Salvini depuis son entrée en vigueur. Il s'agit en effet du rapport le plus récent qui analyse concrètement les répercussions dudit décret en pratique (voir chapitre 2 du rapport : « La « loi Salvini » et ses répercussions »). La requérante estime que les informations contenues dans ce rapport, en ce qu'elles sont les plus récentes et les plus pertinentes, et en ce qu'elles étaient connues de la partie adverse, auraient du être prises en compte de manière effective, quod non.

Le rapport de l'OSAR est en effet uniquement cité par la partie adverse et le seul et unique élément d'information de ce rapport qui semble avoir été pris en compte concerne le fait que les personnes qui sont transférées en Italie en application du règlement Dublin sont désormais envoyées dans des centres en dehors du réseau SPRAR. Quant aux informations critiques contenues dans ce rapport, elles sont complètement passées sous silence et la décision attaquée ne permet ainsi aucunement de vérifier que la partie adverse aurait procédé à un examen effectif du contenu de ce rapport.

Dès lors qu'il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse aurait effectivement tenu compte des informations les plus récentes – et les plus circonstanciées – qu'elle avait à sa disposition, elle a manqué de réaliser un examen rigoureux de l'ensemble des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Ce constat semble d'autant plus s'imposer au regard des réformes d'octobre 2018, lesquelles ont un impact certain sur l'examen des questions relatives au traitement au fond des demandes de protection internationale, aux conditions d'accueil prévalant actuellement dans le système italien et à la situation particulière des demandeurs de protection internationale ayant fait l'objet d'un transfert dans le cadre du Règlement Dublin III.

- *De l'accès à la procédure de protection internationale en Italie*

Dans la décision attaquée, la partie adverse reconnaît que l'accès à la procédure de protection internationale est problématique pour les personnes qui sont transférées en Italie.

Elle tempère cependant ce problème en relevant que lorsque la personne transférée n'a pas encore introduit de demande de protection internationale en Italie, elle pourra le faire conformément à la procédure ordinaire (page 57 du rapport AIDA). La requérante considère que ces propos doivent être plus nuancés au vu des termes employés dans le rapport AIDA qui indiquent clairement que la personne transférée en question « devrait être autorisée » (traduction libre) à introduire une demande conformément à la procédure ordinaire, ce qui ne signifie pas que la requérante – bien qu'elle aura la possibilité de le faire en théorie – y sera autorisée en pratique. Par ailleurs, la partie adverse omet de préciser la suite des informations contenues dans le rapport AIDA qui précisent qu'une personne qui n'avait pas introduit de demande de protection internationale en Italie auparavant, telle la requérante, pourrait être considérée comme un migrant irrégulier et se voir notifier un ordre d'expulsion :

"In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant and be notified an expulsion order. In September 2018 a Libyan national arriving from Germany at Milan Malpensa Airport after Italy had accepted its responsibility was not allowed to seek asylum and received an expulsion order. An ASGI lawyer is representing the individual before the Magistrates' Court (giudice di pace) of Varese that has not yet decided whether the removal order should be suspended or not. As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum in at Milan Malpensa Airport in 2018 (Nous soulignons) ".

En outre, la partie adverse ne tient également aucunement compte du fait que la requérante risque de devoir vivre dans la rue durant plusieurs semaines. Cette information ressort du rapport de l'OSAR que la partie adverse cite dans la décision attaquée mais dont il ne ressort aucunement de la motivation que son contenu ait effectivement été pris en compte. Il ressort ainsi dudit rapport ce qui suit :

« Ainsi, il y a deux possibilités pour les personnes de retour dans le cadre de Dublin :

☐ *La personne a déjà déposé une demande d'asile en Italie et a continué son voyage avant la fin de la procédure : (...)*

☐ *La personne n'avait pas déposé une demande d'asile en Italie avant de poursuivre sa route : « lors du retour, une demande d'asile est déposée, ce qui donne à la personne un droit à un hébergement. Comme la démarche s'étend souvent sur des semaines, la personne se retrouve souvent sans abri jusqu'au dépôt définitif de la demande d'asile (Nous soulignons) (page 13 du rapport) ».*

Dans la décision attaquée, la partie adverse reconnaît ensuite que le rapport AIDA fait état de demandeurs transférés qui se sont vu refuser la possibilité d'introduire une demande d'asile à l'aéroport

de Milan en 2018 (page 58 du rapport) mais que, vu qu'il n'y est pas précisé combien de personnes ont rencontré un obstacle pour introduire une demande de protection internationale après transfert, il ne saurait être conclu à l'existence de défaillances systémiques. La partie adverse ajoute enfin que le rapport AIDA fait également état d'obstacles concernant l'accès global à la procédure de protection internationale (pages 30 à 32 du rapport) mais que plusieurs décisions de justice ont déclaré que ces obstacles étaient illégaux et que les pratiques peuvent fortement varier d'une région à l'autre.

La requérante estime que la partie adverse fait à nouveau une lecture sélective du rapport AIDA puisque, bien que le nombre exact de personnes qui se sont vues refuser l'accès à la procédure de protection internationale suite à leur transfert n'est pas précisé, il n'en demeure pas moins que des obstacles sont largement documentés dans le rapport. Il est ainsi clairement mentionné que les obstacles rencontrés dans l'accès à la procédure peuvent varier dans leur forme (heures d'ouverture limitées, rendez-vous en ligne, exigence de résidence et de domicile, temps d'attente, nationalité, preuve de liens familiaux,...) mais s'étendent également sur l'ensemble du territoire italien. En outre, il est également indiqué que lorsque l'accès à la procédure est refusé, aucun document n'est délivré à la personne concernée prouvant son intention d'introduire une demande de protection internationale, ce qui l'expose à des risques de détention arbitraire et de déportation :

« Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018. Where they prevent access to the procedure, Questura do not issue any document attesting the intention of the persons concerned to seek asylum. This exposes them to risks of arbitrary arrest and deportation.

Obstacles to registration can take different forms, including the following:

- Limited opening hours and online appointments

Campania: The Questura of Naples has introduced an online procedure since January 2018 for registration appointments. Once an appointment is made through the system, the applicant obtains a printable receipt with the appointment date when the fotosegnalamento and lodging of the application will take place. However, the online appointment system of the Questura is only available once a week on Thursday mornings and allows around 40-45 people to apply. This means that access to the procedure through that system is closed within a few minutes. Zero requests were received between July and August 2018. Internet access is not ensured at the Questura, meaning that asylum seekers who are not familiar with the system can only access it with the assistance of volunteers. In light of the concrete obstacles to accessing the procedure posed by this system, an ASGI lawyer filed an urgent appeal to the Civil Court of Naples in February 2019 concerning a citizen of El Salvador who had been trying to seek asylum since July 2018.

Lazio: In Rome, ASGI continued to document problematic access to the procedure in 2018. It occurred that people had to sleep rough in front of the Questura hoping to have access to the offices the following day.

Apulia: In Bari and Foggia, Questura allow people to seek asylum only twice a week. In early 2018, ASGI recorded specific obstacles to access vis-à-vis Iraqi nationals in Bari, who were only allowed to seek asylum if they presented a passport to certify their identity. Throughout the year people assisted by a lawyer could seek asylum only on Fridays in Bari. If not assisted they could face serious obstacles.

Sardinia: The Questura of Sassari organises videoconferences with persons seeking to apply for asylum, without allowing lawyers or cultural mediators to be present. The Questura reportedly selects those who will be given the opportunity to register their application among the group. Many cases have also been reported to ASGI where asylum seekers were not allowed to enter the building of the Questura and were obliged to wait several hours outside, over a barrier, being exposed to psychological ill-treatment, such as verbal abuse and shouting. On several occasions, courts have found the refusal of Questura to take action for the lodging of asylum applications unlawful.

- Residence and requirement of domicile

Article 5(1) of the Reception Decree clarifies that the obligation to inform the police of the domicile or residence is fulfilled by the applicant by means of a declaration, to be made at the moment of the application for international protection and that the address of the reception centres and pre-removal detention centres (CPR) are to be considered the place of residence of asylum applicants who

effectively live in these centres. Article 4(4) of the Reception Decree also states that access to reception conditions and the issuance of the residence permit are not subject to additional requirements to those expressly stated by the Decree itself.

With these two provisions, the Decree has made it clear that the unavailability of a domicile shall not be a barrier to access to international protection. Nevertheless, still in 2018 Questura denied access to the procedure for lack of proof of domicile e.g. lease contract, declaration of hospitality with an identity document of the host person. This was the case for instance in Lazio (Rome), Campania (Naples), Friuli-Venezia Giulia (Pordenone), Sicily (Palermo, Syracuse), Sardinia (Cagliari), Piedmont (Novara) and Lombardy (Milan). In Syracuse and Novara, the Questura required the physical presence of the owner of the apartment where the asylum seeker was accommodated.

The Questura of Pordenone, Friuli-Venezia Giulia also denied access to the procedure from December 2017 to February 2018 to asylum seekers who could not prove a domicile in the region. Following ASGI intervention, the Questura allowed four people to seek asylum on 21 February 2018. However, after a few months it again denied access to persons who could not prove a domicile and only accepted asylum applications from persons sent by the Government (transferred from the ports of disembarkation or, according to agreements between prefectures, transferred from places where the numbers were too high). (...)

- *Waiting times*

The time limits for registration of asylum applications set by the Procedure Decree are generally not respected. During 2017 as recorded by ASGI, only in a few cases – such as the Questura of Udine and Gorizia, Friuli-Venezia Giulia for women and families – could asylum seekers complete the C3 the same day or immediately after expressing the will to seek protection. Conversely, in Naples, Campania, the average waiting period for the completion of C3 was 6 months. Following the introduction of the online procedure in January 2018, however, the C3 has been completed after 10 days on average. Differential treatment has been reported depending on whether asylum seekers were accommodated in a centre or lived alone. In Caserta, Campania, according to the reports, asylum seekers not living in a reception centre can wait up to one year, while those accommodated just one month. The same difference, albeit less sizeable, has been reported for example in Como and Milan, Lombardy, Florence, Tuscany and Rome, Lazio. (pages 30 à 34 du rapport AIDA) » (...)

« 1.1. Reception and obstacles to access to the procedure

According to the practice recorded in 2016, 2017 and 2018, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough. As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons were excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Turin, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily. (pages 82 et 83 du rapport AIDA) »

- *Du système d'accueil des demandeurs de protection internationale en Italie*

Dans la décision attaquée, la partie adverse estime que le fait que la requérante sera envoyée dans une structure d'accueil hors du réseau SPRAR ne signifie pas qu'elle sera exclue de l'accueil ou que les structures d'accueil italiennes feraient l'objet de problèmes structurels. A cet égard, la partie adverse ajoute que la circulaire des autorités italiennes du 8 janvier 2019 prévoit que les droits fondamentaux des demandeurs, tels que le maintien de l'unité familiale, seront respectés dans les structures d'accueils hors du réseau SPRAR.

A nouveau, la requérante estime que la partie adverse procède à une lecture parcellaire des rapports qui ne tient, en particulier, aucunement compte des informations les plus récentes disponibles sur les conditions d'accueil dans les centres hors du réseau SPRAR. Ce n'est en effet pas parce que la

circulaire prévoit que les droits fondamentaux y seront respectés que c'est bien le cas en pratique. Si la partie adverse avait effectivement tenu compte des informations les plus récentes disponibles, quod non, elle aurait conclu au risque de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert de la requérante en Italie. Du rapport de l'OSAR, il ressort ainsi notamment ce qui suit à ce sujet :

« Alors que les centres du SPRAR, qui offrent un hébergement relativement bon au sein du système d'accueil italien, hébergeaient des familles selon les assurances formulées par l'Italie (en vertu de l'arrêt Tarakhel) et d'autres personnes pendant la procédure d'asile, ils ne sont, depuis le 5 octobre 2018, plus ouverts qu'aux personnes mineures ou au bénéfice d'un statut de protection.

Seules les personnes requérantes d'asile et les titulaires d'un statut humanitaire ayant obtenu une place dans un centre du SPRAR avant le 4 octobre 2018 ont pu y rester.

Depuis le 5 octobre 2018, toutes les personnes de ces catégories ne peuvent être accueillies que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS).

Ces instructions ont été confirmées le 8 janvier 2019 par un courriel de l'unité Dublin italienne à toutes les autres unités Dublin européennes. Ce courriel communique qu'en raison des « efforts du gouvernement italien de réduire fortement les flux de migrations », seules les personnes titulaires d'un statut de protection internationale et les personnes requérantes d'asile mineures non accompagnées seront désormais hébergées dans les centres du SPRAR et que, dès lors, « toutes les personnes requérantes d'asile soumises à la procédure de Dublin seront placées dans les autres centres nommés dans le décret no 142/2015 ». Cela signifie que toutes les personnes requérantes d'asile, y compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS). Or, les grands centres collectifs et les centres d'accueil d'urgence ne disposent toujours pas d'infrastructures adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique. De plus, leurs conditions d'accueil ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales.

Les centres de premier accueil sont les plus touchés par la loi Salvini. Ils doivent maintenant admettre toutes les personnes requérantes d'asile – y compris les vulnérables – à l'exception des RMNA. Sans compter la fermeture récente de certains CAS par l'Etat. Cela a réduit la capacité d'accueil du système des CAS et a augmenté la pression sur les centres de premier accueil. (pages 5 et 6 du rapport de l'OSAR) (...)

« Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes » (page 12 du rapport de l'OSAR) »

Concernant la question de la pression exercée sur le système d'accueil italien, la partie adverse estime que puisque 9 942 personnes sont arrivées en Italie par la Mer Méditerranée entre le 1er janvier 2019 et le 11 novembre 2019 alors qu'il y a eu 23 370 arrivées durant la même période en 2018, il ne serait pas question en ce moment de forte pression exercée sur le système d'accueil italien. A nouveau, les informations contenues dans le rapport OSAR sont largement plus nuancées sur ce point (pages 11 et 12) :

« La pression qui s'exerce sur le système italien de l'asile est connue depuis longtemps. Les centres ordinaires et les centres d'accueil d'urgence sont bondés et les personnes en procédure d'asile mais aussi les personnes au bénéfice d'un statut de protection vivent souvent dans des conditions précaires. L'OSAR observe la situation en Italie depuis un certain temps et a déjà publié plusieurs rapports sur le sujet.

Le nombre des personnes requérantes d'asile nouvellement arrivées en Italie a fortement baissé en 2018 par rapport à l'année précédente. Notamment en raison de la collaboration douteuse entre autorités italiennes et libyennes dans le cadre de l'accord de février 2017. Selon le HCR, la période de janvier à septembre 2018 a connu l'enregistrement de seulement 21'000 nouvelles arrivées en Italie contre 105'400 pendant la même période en 2017. Au total, le ministère italien de l'intérieur a enregistré en 2018 53'596 nouvelles demandes de protection. Cela ne signifie pas pour autant que la pression sur le système italien de l'asile ait faibli. L'Italie continue de recevoir de très nombreuses demandes de reprise en charge ou de prise en charge dans le cadre du Règlement Dublin III (plus de 31'000 en

2018). La plupart du temps, elle ne répond pas dans le délai fixé et se rend ainsi automatiquement responsable de mener la procédure d'asile. En outre, il y a une immense quantité de dossiers en souffrance, la décision de première instance sur l'asile se faisant attendre en moyenne deux ans depuis le dépôt de la demande. Il s'ensuit que le nombre de personnes dont la procédure d'asile est pendante reste très élevé. En même temps, des unités d'accueil sont fermées et celles qui ne le sont pas sont absorbées par des centres plus grands (et plus anonymes). (Nous soulignons) ».

La partie adverse relève ensuite que le rapport AIDA fait état de conditions de vie inadaptées dans un certain nombre de centres CAS mais que les conditions de vie dans un nombre notable d'entre eux sont comparables à celles prévalant dans le réseau SPRAR.

A nouveau, la partie adverse fait à cet égard tout à fait abstraction des informations les plus récentes disponibles, telles que contenues dans le rapport de l'OSAR, selon lesquelles il n'est pas seulement question de conditions de vie « inadaptées » mais bien plus, à savoir que « les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes ». En outre, il ressort clairement du rapport AIDA sur lequel la partie adverse se fonde que les conditions de vie dans un nombre important de centres CAS sont, de manière générale, particulièrement problématiques (pages 99 et 100 du rapport) mais que, par exception, les conditions de vie dans certains de ces centres étaient comparables à celles prévalant dans le réseau SPRAR, sachant que la réforme de novembre 2018 va résulter dans la disparition de ces derniers :

« However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia. As discussed in Forms and Levels of Material Reception Conditions, however, the new calls for tenders modelled on the Ministry of Interior tender scheme of 20 November 2018 will result in the disappearance of these virtuous projects, if not annulled by the Court. (Nous soulignons) (page 100 du rapport AIDA) »

Finalement, la partie adverse relève que le gouvernement italien a exprimé son intention, le 31 janvier 2019, de fermer de grands centres et d'amener les demandeurs dans des facilités plus petites. La requérante relève à cet égard que cette décision résulte d'une volonté de diminuer les dépenses dans l'accueil des demandeurs de protection internationale, ce qui a nécessairement des répercussions négatives sur le système dans sa globalité comme le relève le rapport de l'OSAR :

« Après la victoire de la droite aux élections de mars 2018, Matteo Salvini (Lega), ministre de l'intérieur, a tout fait pour tenir ses promesses préélectorales et faire diminuer les dépenses dans le système italien de l'asile. Peu après les élections, divers lieux d'hébergement ont été fermés et des places vacantes dans l'administration n'ont pas été repourvues malgré leur importance capitale dans le fonctionnement du système de l'asile. »

Il ressort de ce qui précède que la décision attaquée ne permet pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen effectif et sérieux des circonstances de l'espèce au regard des informations les plus récentes disponibles.

Dès lors qu'il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse aurait effectivement tenu compte des informations les plus récentes, et les plus circonstanciées qu'elle avait à sa disposition, il y a lieu de conclure qu'elle a manqué de réaliser un examen rigoureux de l'ensemble des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

De ce fait, la motivation est incomplète, imprécise et inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs. Des considérations qui précèdent, il y a également lieu de conclure que l'autorité administrative n'a pas procédé à une enquête suffisamment approfondie du risque réel de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert du requérant en Italie, en violation de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

Au vu des considérations qui précèdent, la requérante a apporté à Votre Conseil un début de preuve qu'en cas de transfert vers l'Italie, elle sera soumise à un risque réel de traitement inhumain et dégradant au sens de la CEDH."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel. Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104).

Ook het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar benadrukt terzelfdertijd dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het HvJ in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in

omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wat betreft de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië in de bestreden beslissing verwijst naar verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zijnde:

- Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd;
- het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018;
- het rapport, eveneens van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019 ;

De verwerende partij stelt dat hieruit *"niet zonder meer gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn."*

En verder:

"In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

En verder ten aanzien van het Salvini-decreet:

"Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21).

Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMIlocatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Geactualiseerd > Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 11.11.2019 9.942 personen in Italië aankwamen via de Middellandse Zee, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 nl. 23.370 (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen. Dat in ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan."

2.2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich heeft gesteund op een selectieve lezing van het AIDA-rapport en geen rekening houdt met andere, meer genuanceerde, landeninformatie. In het bijzonder voert zij aan dat het hoger genoemde OSAR-rapport van 8 mei 2019 de meest recente informatie bevat en dat dit zich zeer kritisch uitlaat met betrekking tot de gevolgen van het Salvini-decreet. Zij wijst erop dat OSAR in dit rapport oproept om niet meer over te gaan tot transfers naar Italië omwille van ernstige tekorkomingen. In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met specifieke noden van personen met een kwetsbaar profiel. Door de inwerkingtreding van het Salvini-decreet en besparingen is de toegang tot verzorging en juridische bijstand in de eerstelijnscentra beperkt. De beperkte toegang voor asielzoekers tot voeding, hygiëne en slaapplaatsen brengt schade toe aan hun lichamelijke en geestelijke gezondheid en tenslotte aan de menselijke waardigheid.

OSAR meent dat de situatie in de eerstelijnscentra, waar ook Dublin-terugkeerders worden ondergebracht, een onmenselijke en vernederende behandeling vormen. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat door te verwijzen naar het meest recente AIDA-rapport niet blijkt op welke wijze de verwerende partij zich heeft vergewist van de actuele behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, noch blijkt op welke wijze zij de situatie in Italië heeft geëvalueerd ten aanzien van het eerdere AIDA-rapport. Weliswaar refereert de bestreden beslissing naar het OSAR-rapport waar wordt gesteld dat de Dublin-terugkeerders thans ondergebracht worden in de eerstelijnscentra, maar er wordt nergens ingegaan op het feit dat de verblijfsomstandigheden in deze eerstelijnscentra sterk achteruit zijn gegaan sinds oktober 2018. Verzoekster betoogt aldus dat onvoldoende rekening werd gehouden met het meest recente relevante rapport.

Waar de bestreden beslissing nog verwijst naar een circulaire van 8 januari 2019 voert verzoekster nog aan dat het niet is omdat deze circulaire oplegt om de fundamentele rechten na te leven, dat dit in de praktijk ook zo is. Zo worden Dublin-terugkeerders, waaronder ook personen met een kwetsbaar profiel, niet meer in de tweedelijnscentra (SPRAR-centra) ondergebracht, maar enkel nog in de grote collectieve centra (CDA of CARA) of in de noodopvangcentra (CAS) geherbergd. Deze centra beschikken niet over infrastructuur voor medische of psychologische hulp. De situatie in deze centra is volgens OSAR zeer slecht en moet worden gekwalificeerd als onmenselijk en vernederend. Wat betreft de druk op deze centra vermeldt OSAR dat de centra overbevolkt zijn. De vermindering van het aantal asielzoekers sedert 2018 betekent niet dat de druk op het Italiaanse systeem is verminderd. In 2018 waren er meer dan 31.000 terugnameverzoeken in het kader van de Dublin III-verordening. Hierop wordt meestal niet geantwoord binnen de voorziene termijn, waardoor Italië automatisch verantwoordelijk wordt. Daarnaast duurt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming gemiddeld twee jaar en worden meer en meer opvangcentra gesloten. Ook het AIDA-rapport vermeldt dat de leefomstandigheden in de CAS-centra problematisch zijn en dat enkele centra waar de omstandigheden vergelijkbaar waren met de SPRAR-centra, op termijn zullen worden gesloten. Tenslotte wordt opgemerkt dat na de verkiezingen van maart 2018 verdere besparingen werden aangekondigd.

2.2.5. Aangaande de toegang tot de asielpprocedure motiveert de bestreden beslissing dat uit het AIDA-rapport blijkt dat *“de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen (“Access to the asylum procedure is equally problematic”, pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure (“In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure”, pagina 57).*

Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen (*“As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018”, pagina 58*). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*“Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018”, pagina 30*). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018 (cfr. pagina's 31 en 32). Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM”.

De bestreden beslissing vervolgt:

“Enkel voor personen die nog geen asiel vroegen in IT > Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt (“If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained”, pagina 55). Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke “Questura”.

Aan de hand van het AIDA-rapport wordt gemotiveerd dat de situatie van aan Italië overgedragen personen verschilt naargelang er al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of er al een beslissing werd genomen (pagina 57). In de huidige zaak is de verwerende partij van oordeel dat er door verzoekster in Italië nog geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Hoewel er problemen blijken te zijn met betrekking tot de toegang tot de asielpprocedure voor Dublin-terugkeerders, wordt vastgesteld dat de Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen voor het indienen van een dergelijk verzoek als onwettelijk hebben beoordeeld. In het licht van het totaal aantal Dublin-overdrachten naar Italië in 2018, blijkt ook niet dat het hier zou gaan om een aan het systeem gerelateerde tekortkoming.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport blijkt dat er zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structurele en systematische tekortkomingen gaat die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM. Zo blijkt er uit het AIDA-rapport dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (pagina 30); bovendien zijn de bewoordingen van het rapport zeer voorzichtig ("can face obstacles", "some asylum seekers" en *"Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura."*, p. 83-84) en blijken de in beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM.

2.2.6. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee Dublin-terugkeerders te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (AIDA-rapport, pagina 48). De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a. v. Zwitserland: *"The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country"*).

De bestreden beslissing motiveert dat het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt.

Met het aannemen van het zgn. "Salvini-decreet" eind 2018, werd de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, beperkt tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor zal verzoekster niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

De beslissing motiveert verder dat het feit dat verzoekster zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het vroegere SPRAR en heden SIPROIMI-netwerk niet betekent dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Er wordt gewezen op de circulaire van de Italiaanse instanties van begin 2019 waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019). Met betrekking tot mogelijke aanhoudende druk wegens een grote instroom van immigranten via Italië, vermeldt de bestreden beslissing dat tussen 01.01.2019 en 08.09.2019 5709 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/71220>).

De verwerende partij besluit dat er momenteel geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen en dat er geen reden is om aan te nemen dat de voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

2.2.7. Het OSAR-rapport van 8 mei 2019 waar verzoekster naar verwijst, spreekt zich niet in absolute termen uit tegen een overdracht naar Italië ten aanzien van alle Dublin-terugkeerders. Het spreekt zich wel ondubbelzinnig uit tegen een overdracht van kwetsbare personen omdat deze moeilijk onderdak kunnen vinden dat aangepast is aan hun noden, noch ondersteuning. Wat betreft niet-kwetsbare profielen, zijn de auteurs van het OSAR-rapport van oordeel dat steeds een individuele beoordeling noodzakelijk is en dat in elk geval moet worden nagegaan of er redenen zijn die zich verzetten tegen de overdracht. (OSAR-rapport van 8 mei 2019, p. 4) Met betrekking tot het nieuwe *capitolato*, stelt OSAR vast dat de werkingsbudgetten van de opvangcentra beperkt wordt, waardoor het aanwezige personeel in de centra sterk zal worden ingeperkt. (OSAR-rapport van 8 mei 2019, p. 8-9) Taallesen en vrijetijdsactiviteiten zullen sterk ingeperkt worden en het personeel wordt verminderd van één werknemer per tien asielzoekers, naar één werknemer per vijftig asielzoekers. Het UNHCR is hierdoor van mening dat de overdracht van kwetsbare personen bijzonder problematisch is.

Waar verzoekster kritiek uit op het motief met betrekking tot de verminderde toestroom, wordt in het OSAR-rapport van 8 mei 2019 inderdaad vermeld dat de druk op het opvangsysteem hoog blijft (p. 11). Het rapport meldt ook dat in het verleden garanties t.a.v. kwetsbare personen niet steeds werden nageleefd. Het rapport vermeldt verder dat bij transfers naar Milaan onvoldoende informatie werd gegeven en dat de Dublin-terugkeerders worden verzocht de luchthaven te verlaten en zich binnen de drie dagen aan te bieden bij de Questura van Varese. (p. 12) Hierna krijgen zij een eerste afspraak voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, meestal na enkele weken. Deze termijn kan korter of langer zijn naargelang de Questura. OSAR is van oordeel dat Dublin-terugkeerders geen prioritaire behandeling krijgen en vanaf hun aankomst in Italië dezelfde behandeling krijgen als andere asielzoekers (p. 20). Zij worden aldus geherbergd in de eerstelijnsopvangcentra. Door de besparingsmaatregelen worden zijn medische en psychologische bijstand in deze centra niet toegankelijk en is het voor de Italiaanse overheid ook niet langer mogelijk garanties te geven met betrekking tot de opvang van personen met bijzondere noden (p. 25).

Hoewel het laatste OSAR-rapport sterk kritisch is met betrekking tot de situatie in deze eerstelijnsopvangcentra, leest de Raad in dit rapport niet dat elke overdracht naar Italië per definitie een met artikel 3 van het EVRM strijdige handeling zou vormen. De hierboven geschetste tekortkomingen bevatten inderdaad sterke punten van kritiek, maar wijken niet fundamenteel af van de bevindingen in het AIDA-rapport. Verzoekster toont met haar verwijzing naar het laatste OSAR-rapport niet aan dat de verwerende partij niet aan ten onrechte, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou hebben besloten dat de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië op dit ogenblik van die aard is dat transfer op dit ogenblik niet langer toelaatbaar zou zijn in het licht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Enkel ten aanzien van personen met een kwetsbaar profiel of met betrekking tot gezinnen met kinderen wordt in het rapport geargumenteed dat een overdracht niet verantwoord is.

2.2.8. Met betrekking tot een mogelijk kwetsbaar profiel van verzoekster motiveert de bestreden beslissing als volgt:

« Op 30.10.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Op 05.11.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum van Brugge dat ze buikpijn heeft wanneer ze het koud heeft en dat ze hiervoor werd behandeld in Duitsland.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

In het verzoekschrift wordt nergens betwist dat verzoekster geen kwetsbaar profiel of specifieke noden zou hebben. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding

geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. De Raad wijst erop dat het feit dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. De verzoekende partij brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het verderzetten van haar asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden gevraagd te worden.

2.2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk aan de hand van relevante en recente rapporten heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskennis van de formele motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht blijkt *in casu* niet.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het middel is niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. H. CALIKOGLU,

De griffier,

H. CALIKOGLU

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT